

РЕШЕНИЕ

№ 8003

гр. София, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4076** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. Г., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А. и на С. Г. А.-малолетна ЛНЧ [ЕГН] /уточнение за оспорването и от тази страна с молба от 20.10.2025г. на л.392/ срещу РЕШЕНИЕ № 4784 от 25.03.2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да им бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. Навеждат се доводи за наличие на нарушение на чл.35 и чл.36 АПК и чл.75, ал.2 ЗУБ при изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения. Визира се, че не е направен достатъчно задълбочен анализ на актуалната обстановка в държавата на произход на жалбоподателя, относно положението на гражданите в А., особено относно военната мобилизация в страната и нарастващия конфликт с А.. Конкретно посочва, че вече е бил мобилизиран и изпратен на фронта, както и че при евентуалното му завръщане в страната му по произход е възможно да бъде мобилизиран отново. Освен това в решението на административния орган не е коментирано обстоятелството, че е бил основател на патриотичната организация „К.“, като изобщо не е изследвано каква е тази организация, кои са нейните членове, участието в нея дали може да доведе до политическо преследване или дискриминация. Твърди, че липсват мотиви относно членството му в политическа партия „Х. А.“. Единственото нещо, което е посочено, че нямало политически причини за преследване в А.. Посочва, че е представил достатъчно доказателства, които доказват твърденията му изложени по време на проведеното интервю. На

следващо място твърди, че ситуацията в страната на произход не е съобразена с бежанската му история, което е довело до погрешни изводи изложени в обжалваното решение. С оглед всичко изложено се моли да се уважи жалбата и да се отмени оспореното решение като се върне преписката на ответника със задължителни указания за уважаване на молбата за закрила.

В съдебно заседание Г. А. поддържа лично жалбата, както и като законен представител на С. Г. А.-малолетна. На лицата по ЗПП е определена адв. А. за процесуален представител. Последната поддържа становище, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Намира, че животът на жалбоподателя е застрашен в родината му, поради което са налице основанията за предоставяне на статут по реда на ЗУБ

Жалбоподателят, конкретно, заявява, че в държавата си по произход е бил подлаган на заплахи. Посочва, че е провел телефонен разговор с лице на име А., който го е информирал, че след заминаването им са били търсени, като на летището са били извършвани проверки и разследване относно това къде са заминали. Подчертава, че през 2022 г. е бил лишен от свобода, като във връзка с опит за посегателство срещу живота му е била публикувана статия. Заявява, че от 2022 г. до настоящия момент образуваното по случая производство не е претърпяло развитие. Допълва, че е бил информиран, че през 2024 г. срещу него са били образувани изфабрикувани производства, а впоследствие, от същата година, е бил обявен за международно издирване. Сочил лице на име А. К., за когото заявява, че е лидер на политическа партия и че именно под негово ръководство са били предприети действията, свързани с обявяването му за международно издирване. Жалбоподателят пояснява, че понастоящем е задържан по недоказано обвинение за получаване средства от друго лице, които не бил върнал. Сочил, че се е признал за виновен, защото го заплашили, че ще му отнемат детето.

В съдебно заседание се явява представител на дирекция „Социално подпомагане“, социалният работник Г. Т., която поддържа писменото становище в административното производство. Сочил, че депозирания социален доклад е бил съобразен с това, че към онзи момент семейството е живяло в[жк], понастоящем са били предприемани опити за осъществяване на контакт с родителите, които са останали без резултат. Сочил, че към настоящия момент майката с детето се намират в района на „Военна рампа“ и имат най-необходимите битови условия. В заключение заявява, че според нея е в интерес на детето да бъде заедно с родителите си.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител юр. К. оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Поддържа становището, че правилно и законосъобразно е възприето в решението на председателя на ДАБ МС, че не са налице предпоставки по чл.8 ЗУБ и чл.9 от ЗБ.

Представителят на СГП не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд – София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок от 16.04.2024г. по отношение на връчване от 11.04.2024г., от лица с правен интерес, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Следва да се има предвид, че доколкото първоначално жалбата е била само от бащата, но е била насочена срещу решението в цялост - на първия жалбоподател – е била дадена възможност да заяви, че жалбата е депозирана и от страна на неговата непълнолетна дъщеря, чиито права също се засягат. По отношение на това лице – в хода по същество на 27.01.2026г. е станало известно, че иска дъщеря му и майка ѝ /жалбоподател по адм.дело №4077/24г. спряно/ да се завърнат в А., защото в РБ се чувстват застрашени. Процесуалният представител на ответника е казал, че трябва да имат молба да си оттеглят жалбите /т.е при висящо производство не могат да пътуват/. В

съдебното заседание е станало известно, че към момента на даване ход на делото по същество няма такава молба. След хода по същество е постъпила молба от бащата, че оттегля само жалбата на своята малолетна дъщеря по писмени указания на ответника, за да може дъщеря му да пътува в А. с майка си. В тази връзка съдът е направил справка по адм.дело №4077/24г., където е видно, че майката не е оттеглила жалбата си /удостоверено по настоящето дело/. С определение №7286 от 23.02.2026г. съдът е указал на процесуалния представител на детето адв.А. да изрази становище предвид това, че се прави отказ от права на малолетно дете, в интерес на същото ли е, съгласна ли е. Адв. А. е посочила, че не е в интерес на детето и не е съгласна.

По този отказ от жалба СЪДЪТ НАМИРА, ЧЕ е недопустим. Бащата не оттегля своята жалбата, както и майката, а се прави отказ/оттегляне на жалбата на малолетното дете. Макар да не се касае от отказ от материално право, който да е изначално нищожен по чл.130, ал.4 от СК, то се прави преценка съобразно чл.129 от СК, че съгласието за правни действия от родителя трябва да е в интерес на детето. Видно от преведеното изявление на бащата – волята му да оттегли жалбата от името на детето изцяло е предпоставена от условието на ответника, за да може да се осъществи пътуването. В този контекст съдът с определение №7286 от 23.02.2026г. е изискал от ответника да посочи на какво основание дава подобен съвет и дали има искане по чл.42, ал.3 от ЗУБ от майката или бащата за пътуване. Посочена норма позволява лица в производство по закрила, каквито са жалбоподателите – да поискат да им се разреши да пътуват. Становището на ответника е, че пътуване в А. може да има, само ако майката и детето си оттеглят жалбата.

Следователно посочения отказ от бащата от името на малолетното дете – е нищожен и не произвежда правно действие. Съдът установява първо, че липсва в действителност воля за това от родителя, както и дори и да има подобна, то не е в интерес на детето. При евентуално уважаване на жалбите на родителите, детето ще бъде с влязъл в сила отказ, а целта на производството не е такава, когато се касае за семейство. С оглед това съдът ще се произнесе и по жалбата на С. А..

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е започнало по молба вх.№ 3112/17.07.2023г. /л.220 от делото/ на А. Г. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., вероизповедание: християнин, семейно положение-женен, с лични данни установени въз основа на представен национален паспорт (л.54), издаден от Република А.. Посочената молба не е последваща по смисъла на пар.1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

Молителят е подал молба за международна закрила с рег. № ОК-13-2734/30.11.2023г. (л.149) и за неговата малолетна дъщеря С. Г. А., от женски пол, [дата на раждане] , в [населено място], Б., гражданка на А., ЛНЧ: [ЕГН].

По делото е представено Удостоверение за раждане № [ЕГН], на С. Г. А., [дата на раждане] , в [населено място], Б., гражданка на А., ЛНЧ: [ЕГН], с дата на издаване 13.11.2023г. (л.163). Установява се, че майка на детето е Й. Л., а баща е Г. А..

На л. 101 от делото е представено удостоверение за сключен граждански брак между Г. А. и Л. Й. на 03.07.2023г. издаден от Началник агенция за регистрация на актове за гражданско състояние към Министерството на Правосъдието на Република А..

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.7 от протокол с рег. № УП-28458/28.07.2023г. (л.185 от делото). Интервюто е в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю, Г. А. твърди, че е напуснал Република А. на 12.07.2023 г. легално, с влак за Република Г., след което е преминал през територията на страната и през

Република Турция. На 14.07.2023 г. е направил опит да влезе на територията на Република Б. с туристическа българска виза, като по негови твърдения българските гранични власти са отказали допускането му поради наличие на депортация от Република С.. Впоследствие е подал молба за международна закрила и е бил допуснат на територията на страната. От проведеното интервю се установява, че кандидатът мотивира молбата си за закрила с твърдения за проблеми с официалните власти в А.. Същият излага предположение, че опасността за него произтича от държавните органи, без да сочи отправяни към него конкретни искания или предприети спрямо него официални действия. Молителят твърди, че е бил нападнат на два пъти от неизвестни лица, като заявява, че при единия случай е бил извършен опит за покушение. Първият инцидент е бил на 24.05.2022 г., когато твърди, че е отвлечен и бит, след което е посетил лечебно заведение и е подал сигнал до полицията, без по думите му да са били предприети действия. Вторият инцидент е посочен като настъпил на 29.05.2022 г., когато неизвестни лица са направили опит да проникнат в жилището му чрез разбиване на входната врата. Според изложеното от молителя, причината за проблемите му са поради противопоставянето му на управляващите във връзка с приемането на нови закони, които по негово мнение не съответстват на поетите от политическите представители ангажименти и на интересите на арменския народ. Заявява, че е имал конфликт с главния прокурор на А. и е възнамерявал да сезира Европейския съд по правата на човека, като твърди, че по време на посочените инциденти е бил предупреждаван да не предприема такива действия. Чужденецът сочи още, че в периода от месец януари 2021 г. до месец септември 2021 г. е пребивавал в У., където е работил като готвач, като твърди, че арменските власти са предприели действия по издирването му и извън територията на А.. Посочва, че впоследствие е заминал за Република С., откъдето е бил депортиран обратно в страната си по произход. След завръщането си е сключил брак с настоящата си съпруга Й. Л., [дата на раждане], гражданка на А., регистрирана със самостоятелна молба за закрила в ДАБ-МС. Същият излага, че през 2018 г. е сключил фиктивен брак с цел промяна на фамилното си име, като през 2019 г. се е развел, а през 2020 г. е възстановил фамилното си име А.. Освен това е заявил, че е бил сред основателите на патриотичната организация „К.“, като твърди, че през 2020 г. той и членове на организацията са били мобилизирани и изпратени да участват във военни действия, продължили 44 дни. Соци, че по време на тези събития е бил ранен, без да му бъде осигурено адекватно лечение. Молителят излага още, че през 2016 г. е бил осъден в А. за унищожаване на държавно имущество, като му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, от което е изтърпял шест месеца, както и че е възстановил причинените вреди. Пояснява, че деянието е извършено в рамките на спор със служители на Министерството на правосъдието и представители на прокуратурата, при което е повредил имущество в сградата на министерството. Допълва, че е членувал в партия „Х. А.“ в периода от 2016 г. до 2020 г., като след този момент не е осъществявал политическа дейност и не е членувал в политическа партия.

В хода на административното производство е приета справка вх. № ЦУ-704/20.02.2024 г. на Дирекция Международна дейност" на ДАБ-МС. /л.134 и сл./ относно актуална политическа и икономическа обстановка в А., състояние и сигурност в страната, информация за военна организация „Крайцер“, основатели, кога е създадена, продължава ли да съществува, цели и отношението на официалните власти към нея.

Посочено е, че молителят е представил и допълнителни доказателства: преведено копие на акт за сключен граждански брак (л.101), документ издаден от полицията в гр.- Е., копие на експерно заключение № 0643 издадено от Министерство на здравеопазването на А. (л.117 и сл.), копие на протокол издаден от страна на следовател в следствения отдел на район М.-С., [населено място], копие на призовка издадена от следствения отдел на район М.- С., [населено място] (л.110), копие

на указания за права и задължения на пострадали лица (л.89 и сл. от делото), решение за признаване на пострадало лице, издадено от Следствения отдел на Полицейското управление Вагаршапат (л.94), копие на епикриза, издадена от медицински център „С.“ (л.35), копие на протокол и експертно заключение (л.106), копие на медицински документ извънболнична помощ и копия на молби написани от арменския гражданин и документи издадени от Министерство на отбраната на А..

По тези доказателства ответникът е приел, че направените от чужденеца твърдения за политическо преследване в Република А. са недоказани. Маркирано е, че същият никога не е бил арестуван, задържан или осъждан по политически причини в държавата си по произход. Единственото му осъждане е във връзка с увреждане на държавно имущество, като нямало данни да е било във връзка с политическите му възгледи или дейност. По отношение на твърденията за осъществени две нападения срещу него е прието, че същите не могат да бъдат свързани с политически мотиви, тъй като чужденецът нееднократно е заявил, че не знае кои са лицата, отправяли заплахи спрямо него, а единствено е изразявал предположение, че опасността произтича от официалните власти. В същото време изрично е посочил, че от страна на държавните органи не са му били отправяни конкретни искания или заплахи. При тези данни, дори и да се приеме, че посочените нападения действително са осъществени, е направен извод, че същите са с криминален, а не с политически характер. Не са приети за основателни и твърденията, че арменската полиция не е предприела действия по подадените от него жалби във връзка с нападенията. От доказателствата, представени от самия чужденец е установено противното. От документ, издаден от районно полицейско управление в [населено място] (л.122 от делото), е видно, че същият е бил уведомен за издадено решение (л.94 от делото), с което е образувано наказателно производство въз основа на подадената от него жалба. Разследващите органи са назначили съдебномедицинска експертиза за установяване на здравословното му състояние, като същевременно той е бил информиран за правата и задълженията си в качеството на пострадало лице. От доказателствата е установено още, че му е била предоставена възможност да даде показания по случая в присъствието на упълномощен от него адвокат. Относно твърденията за наличие на проблеми с главния прокурор на Република А. е прието, че същите са недоказани, тъй като в хода на административното производство чужденецът не е представил каквито и да било доказателства, които да подкрепят заявените от него твърдения за конфликт или преследване от страна на посоченото длъжностно лице.

С оглед изложеното - молбата е счетена за неоснователна. Прието е, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец във връзка с чл. 8 от ЗУБ. Маркирано е, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г. Визирано е, че склонността на чужденеца да представя недостоверна информация се потвърждава и от обстоятелството, че в миналото е сключил фиктивен брак, мотивиран с твърдение за необходимост от прикриване на фамилното му име поради опасения от политическо преследване. В същото време от собствените му изявления е установено, че този брак е продължил около една година, след което той доброволно е възстановил предишното си фамилно име. При тези данни е прието, че ако действително е съществувала необходимост от прикриване на самоличността му поради страх от политическо преследване, сключването на брак за толкова кратък период и последващото възстановяване на фамилното име не кореспондират

с изложената от него версия. Допълнително е отчетено, че нито преди сключването на този брак, нито след прекратяването му чужденецът е бил обект на преследване от страна на арменските власти. По отношение на останалите представени документи – молби, копие на стар паспорт и удостоверение за сключен брак – е прието, че същите имат ниска степен на относимост към изложената бежанска история и не установяват наличие на преследване по смисъла на ЗУБ. Относно твърденията на чужденеца, че е бил ранен по време на краткотрайните военни стълкновения между А. и А. и че не му е било осигурено адекватно лечение, е прието, че не се потвърждават от събраните доказателства. От представени медицински документи е установено, че арменският гражданин е бил приет в лечебно заведение, извършена му е хирургична интервенция и е бил отстранен заседналият в тялото му куршум.

Ето защо е прието, че няма основания за предоставяне на бежански статут -не е заявено да има опасност от преследване, а направените опасения за това са хипотетични и недоказани, представени с единствена цел получаване статут на бежанец. Не е заявил спрямо него да има предприети реални действия за преследване на някое от основания за закрила вкл. преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Не е налице и хипотезата по чл.8, ал.5 т.6 от ЗУБ.

На следващо място е прието, че молбата за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователна също. Установената фактическа обстановка не е дала основание да се приеме, че кандидатът е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Прието е, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да напусне поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на съда в Л. по дело № С - 465/07, на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента за безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

Коментирана е приложената справка с вх. №ЦУ-704/20.02.2024г. на дирекция „Международна дейност“ ДАБ при МС, от която е прието, че няма безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства. Няма и основания да се счете, че ако се върне лицето –със самото му присъствие на територията на държавата по

произход –има реален риск от заплахата за живота, здравето или целостта му. Посочено е, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9 от ЗУБ, сред които не е лицето.

Направен е извода, че не са налице разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, то би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

Не са установени и предпоставките по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ.

В административното производство ответникът е приел, че чужденецът е поискал международна закрила и за своето дете С. А., поради което при произнасяне по молбата е съобразен принципът за висшия интерес на детето, уреден в Конвенцията на ООН за правата на детето и в чл. 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз. В тази връзка ответникът е счел, че висшият интерес на детето изисква същото да живее заедно със своите родители, като е отчетено, че към момента родителите не разполагат с предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут на територията на Република Б. поради липса на законови предпоставки. При тези данни е направен извод, че интересът на детето е да живее заедно с родителите си в държавата им по произход – Република А.. Ответникът е взел предвид и приложения по преписката социален доклад на ДСП „С.“ (л.30), от който е приел, че не се установяват обстоятелства, сочещи, че постановяването на отрицателно решение би противоречало на интереса на малолетната С. Г. А.. Прието е също, че не са налице обективни пречки за завръщане на семейството в държавата им по произход.

С оглед всичко изложено –молбата на закрила на бащата Г. А. и неговото малолетно дете С. Г. А. е отхвърлена.

В СЪДЕБНОТО производство ответникът е представил на л.35 Епикриза за преместване на Г. Х. М., видно от която на лицето е извършена операция на 02.10.2020г., по време на която е отстранен куршум от огнестрелно оръжие по външната повърхност на лявата ръка.

На л.38 се намира справка за набор военна служба, издадена от Министерство на отбраната на Република А., на Г. М., видно от която е, че в рамките на обявената

военна мобилизация от 28.09.2020г. е призован за военна служба в рамките на обявен набор.

На л.40 е представена Военна книжка АГ №033822, издадена от Ереванско териториално подразделение на Службата за попълване на наборна военна служба и мобилизация на Министерството на отбраната на Република А., на Г. (М.) А. за участие в битки, бойни действия в състава на силите за самоотбрана от 01.10.20-09.11.20г. в състава на военна част ПБ49971 е участвал в бойни действия.

На л.57 е картон № 8611 за извънболнична медицинска помощ и обслужване в болнични условия на Г. А., видно е, че е приет в 05:33 часа и е изписан в 06:40 ч. на 22.05.2022г. В тази връзка е представена справка (л.59), в уверение на това, че лицето М. от 22.05.2022 г. в 05:30 ч. се е лекувал в отделението на РМЦ „А.“ с диагноза: затворена травма в областта на главата, изяснено е, че е ударен с тъп предмет по главата, получил е драскотина в областта на челото.

На л.67 е Експертно заключение № 0643 от 30.05.2022г., съгласно решение на следователя от отдел М. на полицията на Република А., от което се установява, че на 22.05.2022г. Г. М. се е намирал в автосервиз, където 3-ма негови познати са му нанесли множество удари с крака и ръце по различни части на тялото, лишили са го от свобода и около 03:30 ч., когато последните си тръгнали от сервиза е успял да излезе, да се обърне към полицията и е бил откаран с кола до бърза помощ.

На л.89 е Протокол за запознаване с правата и задълженията на пострадало лице -М. от 29.07.2022г.

На л.92 е Решение за образуване на наказателно дело и приемане на производство от 08.06.2022г., видно от което е, че на 29.05.2022г. в 01:35ч. Полицейското управление на Вагаршапат е предупредено от Центъра за оперативен контрол на полицията в Е., че Г. М. им се е обадил и е съобщил, че познатото на него лице Нарек Г. М., заедно с двамата си приятели: А. Л. М. и Д. А. В. са посетили адреса на Г. М., където са ругаели и поискали от него да отвори вратата, а произнесената ругатня е възприел като тежка обида, поради което е подал жалба.

На л.94 е Решение за признаване на пострадало лице от 08.06.2022г., с което Г. Х. М. е признат за пострадал и е следвало да му бъдат разяснени правата. С писмо от 24.06.2022г. му е изпратено копие от посоченото решение (л.122).

На л.486 от делото е представена Призовка рег. № УП28457/20.12.2023г. издадена от Следствен комитет на Република А. Следствено управление на [населено място], следствен отдел на административен район М.-С.. От нея се установява, че на 07.06.2022г. в 10 часа, Г. Х. М., в качеството му на пострадало лице да се яви пред органа по наказателно производство, за разпит с неговия адвокат. Приложени са и права и задължения на пострадалото лице на л.488.

От ответникът на л.235 и л.236 са представени справки от 18.06.2024г. и 22.02.2024г. относно Република А. и актуална обществено-политическа и икономическа обстановка, състояние на сигурността в страната, информация за

военната организация „Крайцер“, в която е посочено, че не е открита информация за съществуването ѝ. В тях не са открити съществени промени от отразената информация в справка № ЦУ -704/22.02.2024г. подробно обсъдена в решението на административния орган. Справка от 29.10.2024г. (л.265) относно Република А. – общо положение в страната, актуална общественно-политическа и икономическа обстановка, ниво на сигурност в страната и спазване на човешките права. Същественото в посочената справка е, че съгласно Решение № 247 от 3 април 2024г. за приемане на Списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила Република А. е сигурна страна. Значимите проблеми с правата на човека включват достоверни доклади за: изтезания или жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание от правителството; произволен арест или задържане; сериозни проблеми с независимостта на съдебната система; произволна или незаконна намеса в личния живот; престъпления включващи насилие или заплахи за насилие. Правителството предприема ограничени надеждни стъпки за разследване и наказване на предполагаеми нарушения на човешките права от бивши и действащи правителствени служители и правоприлагащи органи. Представена е справка с № МД-02-89/07.02.2025г. (л.359 и сл.) относно А., касаеща общо положение в страната, актуално общественно и политическа и икономическа обстановка, ниво на сигурност в страната, спазване на човешките права. На л.373 е справка вх. № МД-02-393/15.07.2025г. относно А., общо положение и актуална общественно-политическа и икономическа обстановка. Справка вх. № МД-02-8/13.01.2026г. относно А., общо положение в страната, актуална общественно-политическа обстановка, ниво на здравеопазването в А. и възможност за лечение на болни от болест на Б. (л.620). Видно от последната е, че партията на П. е спечелила местните избори в [населено място]. Нормализирането на отношенията между А. и А. напредва стабилно. Премиерът П. на 11 декември е предложил страните да разработят „съвместна пътна карта“, за да се обърне внимание на въпроса за правото на арменците да се завърнат в К., както и на правото на азербайджанците, които са били разселени от домовете си в А. през 90 –те години на миналия век. Турция и А. са се споразумели на 29 декември да опростят визовите процедури за дипломати и други длъжности. Лицата пострадали при спешни случаи, се ползват от гарантирана от държавата безплатна медицинска помощ и услуги.

От страна на жалбоподателя е представена статия от 01.07.2024г. със заглавие: „Държат арменски турист на летище С. без вода и храна“. Видно от статията е, че лицето е А. П. е арменски гражданин, намира се в митническата зона на летище С. и носи в себе си важни документи, потвърждаващи преследването в А. на друг арменски гражданин, поискал убежище в Б.. В тази връзка е представен Протокол за доброволно предаване на 30.06.2024г. на ГКПП Аерогара – С., с който служител е приел от А. П. 1 бр. паспорт на лицето Г. М. (А.), [дата на раждане] (л.276).

Представен е Доклад на държавите за практиките в областта на правата на човека: А. (л.278 до л.350), който включва няколко раздела, касаещи зачитане интегритета на личността, корупция в правителството, засягане на основни права и свободи на гражданите, данни за изчезнали лица и др. На л.357 от жалбоподателят е представен превод от електронен регистър (от арменски език) на Правителството на Република А., относно Военно-патриотична Обществена организация „К.“. Видно от статуса е, че има такава организация, както и че в ЕДР няма вписана информация за намиране в процес на ликвидация или прекратяване на дейност, като регистриращ орган е посочен – Държавен регистър на юридическите лица на Република А., местоположение: А., С., Н., Х., къща 1, има регистрационен номер и код на юридическото лице.

Представен е превод на аудиозапис с твърдения от жалбоподателя, че е между него и лицето А. М. /участвал в побоя над оспорващия/, който е бил помощник на Т. А., който е бил опозиционер. Установява се, че разговорът е между двама души, като се говори за лишаване от свобода (един от говорещите е споменал, че е бил незаконно лишен от свободата си както и за опит да бъде убит, поради което са обсъждали правни въпроси и наказателни дела), въпроси за личната сигурност (разговорът е за личната сигурност на един от говорещите, както и за атаки срещу дома му, които са настъпили след определени инциденти), политически и правни въпроси свързани с политиките и правната система, като приключване на дела и политически връзки, взаимоотношения и сътрудничество (обсъждат взаимоотношенията помежду си, свързани с безопасността, които са важни за участниците в разговора). От съдържанието на проведения разговор се установява, че Г. А. твърди упражнени спрямо него целенасочени действия в страната му по произход. По думите му срещу него е било образувано наказателно производство, използвано като средство за натиск, а действията са били организирани от лица свързани със силовите структури и държавната власт. Установява се, че неговия събеседник не отрича наличието на опасност, като изразява мнение, че при тази ситуация напускането на А. е било необходимо, за да „оцелее“, като конкретно заявява, че „правилно е да си тръгнеш..., ако усетиш, че има опасност, непременно трябва да си тръгнеш, иначе със сигурност нямаше да оцелееш“. Разговорът съдържа твърдения за преследване **/без конкретика/**, използване на наказателни механизми, чиято цел е заплаха за живота на жалбоподателя, като изложеното не е опровергано в хода на разговора от лицето А. М., който се съгласява с казаното от Г. А..

В съдебно заседание, проведено на 27.01.2026 г., е разпитана свидетелката Й. Л. – съпруга на жалбоподателя, родена в Република А., [населено място]. Свидетелката е заявила, че съпругът ѝ е имал сериозни проблеми в А., като при последното си пребиваване там е бил реално застрашен, но отново няма конкретни данни, освен нададението в дома и побоя. Посочила е, че след пристигането им в Република Б. съпругът ѝ е провел телефонен разговор, включен на високоговорител, с лице на

име А., за когото ѝ е известно, че е бил помощник на депутат от опозицията Т. А.. Обяснява, че по време на разговора лично е чула как лицето А. е заявил на съпруга ѝ, че животът му е в опасност. По отношение на същото лице свидетелката сочи, че то е било част от групата, участвала в лишаването на съпруга ѝ от свобода.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган – председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентирани правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от Г. А. и С. Г. А., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис на (л.214) върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю е участвал преводач от арменски език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси- видно от протокол на л.185 от делото.

Не се споделя довода в жалбата за немотивираност на акта и постановяването му при неизяснена фактическа обстановка, вкл. и необсъждане на актуалната обстановка в страната и на произход. Обсъдена е актуалната обстановка в Република А., като са цитирани в решението различни източници на информация и е формиран извод, че ситуацията в страната не се характеризира като въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Съдът намира за правилен извода на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл.8, ал. 1 от ЗУБ. В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република Б. са установени предпоставките, при кумулативното наличие, на които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република Б.. Молителят трябва да се намира извън държавата си по произход, да не може или да не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея по причини, че от една страна изпитва основателно опасение от преследване, а от друга страна - това преследване да е поради някое от алтернативно изброените: неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ "преследването" представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. а в чл. 8, ал. 5 от ЗУБ са изброени следните видове действия на преследване: 1. физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; 2. правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; 3. наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; 4. отказ на съдебна

защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; 5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; 6. действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца, наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай, че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговия интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

По силата на пар.1, т.5 от ДР на ЗУБ "Раса, религия, националност, определена социална група и политическо мнение или убеждение" са понятия по смисъла на Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и на чл. 10, параграф 1 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, на единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ, L 337/9 от 20 декември 2011 г.).

Съгласно чл.10, пар.1, б. „д“ от Директива 2011/95/ЕС понятието „политическо мнение“ обхваща по-специално мнение, идеи или убеждения по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване, посочени в член 6, както и с техните политики или методи, независимо дали мнението, идеите или убежденията са били изразени в действия на молителя.

Анализът на фактите, изложени от молителя в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и на настоящото съдебно производство, сочи на извода, че по отношение на него **не е установено да има преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ**, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма.

За да се формира този извод следва да се проследят в тяхната хронологичност изявленията на лицето. В нито едно от тях – интервюто на лицето пред органа, интервюто на съпругата, изявленията на оспорващия в съдебно заседание вкл. и записания разговор с едно от лицата, които го е било – не се установяват конкретни действия на база на политическата ангажираност на оспорващия. Жалбоподателят сочи още, че е бил сред основателите на патриотичната организация „К.“, както и че в периода от 2016г. до 2020г. е бил член на политическата партия „Х. А.“. Твърди също, че през 2020 г., заедно с членове на организацията, е бил мобилизиран и изпратен да участва във военни действия, продължили 44 дни, при които е бил ранен.

Не е спорно, че от представения по делото превод от електронния регистър на Правителството на Република А. относно Военно-патриотична обществена

организация „К.“ (л.357) се установява единствено съществуването на такава организация, но липсват данни за участието на жалбоподателя като неин учредител или член. В документа не са посочени имена на учредители, поради което твърдението му в тази насока остава недоказано.

От справката за наборна военна служба и представената военна книжка се установява, че жалбоподателят е бил призван и е участвал в обявената мобилизация във връзка с военните действия от 01.10.2020г. до 09.11.2020г. т.е за един месец. Съдът приема, че участието му във военни действия е осъществено в рамките на общата мобилизация, но по делото не се установява причинно-следствена връзка между това участие и твърдяната му принадлежност към определена организация или политическа партия. Не се доказва и твърденията относно членството му в партия „Х. А.“, а дори да се приеме, че е членувал в нея до 2020г., липсват данни след този период да е осъществявал политическа дейност или да е бил обект на репресивни действия поради такава принадлежност.

Дори да се кредитира твърдението на лицето, че е бил осъден на увреждане на държавно имущество /скъсан плакат в министерство за правосъдието/ за срок от 1 година и е изтърпял наказанието си, то е видно, че след този период лицето свободно е пътувало без да има налагани ограничения за напускане на страната, каквито биха били очаквани при наличие на целенасочено политическо преследване. Дори напускането на Република А. на 14.07.2023г. е осъществено въз основа на издадена туристическа българска виза – по негов избор, а не като резултат от принуда или бягство от непосредствена опасност.

Следователно се прави извода, че няма съпричастност на жалбоподателя към посочената военна структура и няма индикации да има преследване във връзка с това или с политическата партия, чиито член е бил. По конкретно, видно от протокола от проведеното с оспорващия интервю по реда на чл. 63а от ЗУБ, същият е заявил, че е имал проблеми с официалните власти в Република А., като счита, че опасността за него произтича от тях. Така е направено оплакване, че през м.май 2022г. е станал обект на два инцидента – отвличане и побой на 24.05.2022г., което не се оспорва, но от това събитие която не е доказано да е свързано с политическата дейност на жалбоподателя – до напускането на страната на 12.07.2023г. е минала над една година. Лицето преди тези събития свободно е пътувало в чужбина и дори е работило като готвач в Х.. Върнал се е в А. и се е оженил за настоящата си съпруга. Всички тези действия не очертават лице, което е преследвано, а такава, което свободно е правило избори. Трябва да се подчертае, че ако се е почувствало конкретно застрашено е следвало незабавно след т.нар. отвличане да напусне и страната. Дори от по-рано през 2020г., когато е било в болница във връзка с прострелването му. Това, че има сигнал до полицията за побоите от м.05.2022г.г. и за опита за проникване в жилището му на 29.05.2022 г. – не може да бъде квалифицирано като преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ. От изявленията на

жалбоподателя се установява, че не е наясно кои лица стоят зад отправените към него заплахи, а единствено предполага, че опасността произтича от официалните власти. Подобно предположение – не е подкрепено с никакви факти, а представлява изявление на страната. Той твърди, че е заплашван многократно по телефона, докато е бил в А., както и съпругата му потвърждава това, но тези изявления не са конкретни. Не са записани - така, както е предприел мерки да запише разговора си с А. М.. Прави впечатление, че този разговор е по инициатива на оспорващия, направен е пред съпругата и по същността си представлява изявления за преследване на политическа основа, направени от жалбоподателя т.е монолог. Това не е обаяване иницирано от отсрещната страна, която да предупреди лицето, че е застрашено, както се внушава от страната. Дори в първоначалния момент М. не си спомня кой е жалбоподателят. Предвид това, съдът намира, че дори и да се кредитира този разговор – целта е да се обезпечи като доказателство посочената защитна теза. За периода няма нито една статия или друга информация за това, че оспорващият е учредил посочената организация, че е участвал в митинг, че е протестира срещу властите. Изявлението му, че е бил преследван защото е подал жалба срещу главния прокурор в ЕСПЧ не е доказано, както и че е осъден за скъсан плакат в министерство на правосъдието. Цялата политическа дейност на кандидата е неясна още по време на интервюто, както и неясно е осъществено по отношение на него преследване. Ето защо не е достатъчно, за да се приеме наличие на политическо преследване докато лицето е било в А..

Следователно – не са налице материално-правните предпоставки на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

За отказа да се предостави хуманитарен статут –се споделят мотивите на ответника. Видно от чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, които може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко отношение, тежки заплахи за живота и личността следствие от безогледно насилие във връзка с вътрешен или МН конфликт. Последната хипотеза не е налице, тъй като в страната по произход няма въоръжен конфликт, както и няма безогледно насилие. Самото присъствие на територия на държавата не би застрашило нито живота, нито здравето на лицето. Причините не са общовалидни, а с оглед личната история. В тази връзка се споделя позоваването на пълзящата скала, въведена с т.39 на решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г., свързана с това, че когато лицето изтъква основания, свързани с личното му положение, то това намалява вероятността на ситуация на безогледно насилие и реална опасност следваща от самото му присъствие в подобна страна т.е колкото по –способен е молителят да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи му обстоятелства, свързани с личното му положение, толкова по-ниска е степента на безогледно насилие. Следва да се има предвид, че за да се приложи чл.15, б.в от Директива 2004/83 ЕО не само следва да има въоръжен конфликт /външен или

вътрешен/, но и трябва да е достигнал толкова висока степен, че да има сериозни основания да се счита, че лицето като се върне самото му присъствие ще го постави в реален риск от заплахата. Подобни данни от справка относно актуална обществено-политическа и икономическа обстановка в А. вх.№МД-02-8 от 13.01.2026г. на л.620 не се установяват. Видно е, че според Решение № 247 от 3.04.2024г. за приемане Списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила Република А. е сигурна страна. Макар да има информация, че от 2014г. насам има инциденти по линията на контакт, известен като 44-дневната война, който се е провел между септември и ноември 2020г. В този случай боевете са завършили със споразумение за прекратяване на огъня което макар и в сила е претърпяло значителни нарушения. Последното голямо събитие в региона е било завземането на територията на К. от азербайджанските сили през септември 2023 г., след което над 100 000 арменци, живеещи там, са се преместили в Република А.. Въпреки това, между А. и А. се водят преговори за подписване на мирно споразумение, процес, в който Европейския съюз и С. щати играят важна посредническа роля. Наред с това, двете страни осъществяват исторически процес на определяне на границите си. Президентът Х. е подписал на 4 април закон за започване на процеса на присъединяване на страната към ЕС, докато Е. предпазливо диверсифицира външната си политика, отдалечавайки се от М.. На 25.06 властите са арестували архиепископ Галстанян, който е водил големи протести през 2024г. и 13 други лица. Премиерът П. в същия ден е заявил, че арестите са предотвратили мащабен и зловещ план за завземане на властта. От справка се установява, че президентът на САЩ Д. Т. е посредничил в разговорите между лидерите на А. и А., което е отбелязало тласък в регионалното ангажиране на В., което е спомогнало за намаляване на напрежението. Мирният процес с А. е набрал скорост след преговорите, с посредничеството от САЩ. Премиерът П. и президентът на А. А. парафираха – но не подписаха изцяло-мирно споразумение на 8 август по време на тристранна среща на върха, организирана от Т. в столицата на САЩ В.. Парафирането отбелязва важна стъпка в мирния процес, дори ако ключови въпроси като исканията на А. за конституционни промени в А. останат нерешени. Анализатори са заявили, че споразуменията и публикуването на мирното споразумение са облекчили страховете сред много арменци. На 17 октомври министър-председателя Н. П. председателства дискусия относно елементите на системата за почтеност на публичните служители. Той е наредил да се каталогизират представените предложения, мнения и наблюдения, да се адресират до съответните органи и да се въведат необходимите разпоредби. А. и А. се придвижиха към мир. След решението на А. в края на октомври да премахне търговските ограничения за А., влакове, превозващи пшеница от Русия в К., са пристигнали в А. в началото на ноември през А., което отбелязва съществена

стъпка към съживяване на регионалната търговия. Партията на П. спечели местните избори в [населено място]. На 11 декември той е предложил страните да разработят „съвместна пътна карта“, за да се обърне внимание на въпроса за правото на арменците да се завърнат в К., както и на правото на азербайджанците, които са били разселени от домовете си в А. през 90-те години на миналия век. Друго важно събитие е, че на 29 Декември А. и Турция се споразумяха да опростят визовите процедури за дипломати и други длъжностни лица. В нея е засегнато и нивото на здравеопазването в А. и възможността за лечение на болни от болест на Б., като е посочено, че лицата пострадали при спешни случаи се ползват с безплатна медицинска помощ и услуги, по отношение на децата също е гарантирана безплатна медицинска помощ и услуги в рамките на държавните здравни програми.

От друга страна – видно от решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г. /Е./ - съществуването на тежки и лични заплахи за предоставяне на субсидиарна закрила може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. С оглед изложеното се установява липса на спокойна среда в страната по произход, но това не е достатъчно да се приеме, че са налице основанията по чл. 9, ал.1 т.3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Няма и данни за наличието на предпоставки по т.1 и т.2 на чл.9 от ЗУБ. Лицето не го грози смъртно наказание или екзекуция. Не се изнасят подобни данни вкл. и за каквато и да е застрашеност. Точно обратното – лицето желае семейството му да се завърне в А., където ще е в безопасност. Това изявление сочи, че няма изцяло твърденията за закрила поради преследване са несъстоятелни.

СЪДЪТ установи по жалбата от С. Г. А.-малолетна ЛНЧ [ЕГН] следното: При молба за закрила от дете –преценката е с оглед най-добрите интереси малолетното дете- идентичността му, запазването на семейната среда, закрила и безопасност на детето, наличие на уязвимо положение, право на здравеопазване и образование. Съгласно §.75 от Конвенцията на ООН за правата на детето – уязвимото положение се основана на определен елемент-жертва на малтретиране, живеене на улицата, бежанец и т.н. В контекста на изложеното и позовавайки се на представения в съдебно заседание устен социален доклад малолетното дете с майка си в момента живеят в самостоятелна стая в РПЦ- „Военна рампа“, където тя се грижи за него, а бащата е в ареста. Становището на служителя на ДСП е, че е най добре е детето да бъде с родителите си, което съдът напълно споделя. Възприема се и констатацията, че с оглед възрастта на детето не се предполага да има изградена връзка с Б. вкл. и

защото детето не посещава определено заведение- ясла или градина. Освен това бащата в момента се намира в следствения арест, а детето е единствено с майката, която няма данни да се е адаптирала към езиковата среда. В действителност децата имат по-бърза адаптация, но в конкретния случай не се касае за продължителен престой на малолетното дете на територията на Република Б., и такава не е осъществена - нито езикова, нито социална по причина, възрастта на детето, както и че към настоящия момент лицата живеят в РПЦ. Макар и да имат възможност за контакти- то е в рамките на центъра и с други бежанци, общуващи на техния език. Не е доказано да има никакви специални потребности, които да могат да бъдат задоволени единствено извън страната му по произход. Съдът приема, че в държавата си по произход детето ще има възможност да изгради традиционните социални, културни и езикови ценности и норми, ще разполага с достъп до образование и здравеопазване и ще може в пълен обем да упражнява гражданските си права. В тази страна иска и бащата да се завърне детето му. Посочената преценка на родителя, споделена в с.з. на 27.01.2026г. и от майката касае това, че в момента за семейството не е сигурно пребиваването в РБ. С оглед приетото от съда относно липсата на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ спрямо бащата, следва да се приеме, че не съществува реален риск и по отношение на малолетното дете от посочения вид преследване. При тези обстоятелства и с оглед принципа на единство на семейството, предпоставките за предоставяне на закрила не са налице и спрямо детето С. А. Г..

С оглед изложеното правилно ответникът и по същество е констатирал, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. Г., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А. и на С. Г. А.-малолетна ЛНЧ [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ № 4784 от 25.03.2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да им бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

Съдия: